

[Steen Folke]

svar, afskrækkelse og afspænding, sagde udenrigsministeren.

Lad os nu tage de to sidste sammen, afskrækkelse og afspænding. Udenrigsministeren fortrækker ikke en mine, når han står og siger det, som om det er helt logisk, men i virkeligheden er der ingen som helst logik i at nævne disse ting som sammenhængende elementer i en sikkerhedspolitik. Afskrækkelse og afspænding. Selv om de begynder med de samme bogstaver er de hinandens diamentrale modsætning. Det siger sig selv, at det, der er afskrækkende for den ene part, ikke ligefrem virker afspændende set fra den anden parts synspunkt. Det ved udenrigsministeren i virkeligheden også godt, og han sagde såmænd også i sit første indlæg, at det var ikke godt, hvis der var nogen, der opnåede en overlegenhed, for det ville netop forskrække de andre. Det ville afskrække, men det ville jo ikke ligefrem bevirke nogen form for afspænding.

Realiteten er jo, at ministeren støtter en linje, der er gået ind for fortsat stærk atomoprustning, og her kan det ikke bestrides, at det har været de vestlige lande, det har været NATO, som under amerikansk førerskab har ført an i denne atomoprustning, helt tilbage fra den første atombombe blev konstrueret og sprængt. Det var faktisk USA. Det gælder brintbomben, det gælder en række af raketterne, det gælder en række af disse såkaldte tekniske fremskridt på dette område, at det er NATO og USA, der har været først, og så har russerne svaret.

Det er rigtigt, hvis man ser på det helt begrænsede område, som hedder landbaserede mellemdistanceraketter, at Sovjetunionen har gennemført en forceret oprustning i slutningen af 1970'erne og i begyndelsen af 1980'erne. Men derfra og så til at påstå, at der skulle være en risiko for en særlig sovjetisk overlegenhed i atomvåben, er et meget langt spring, og det har simpelt hen intet med realiteterne at gøre. Der er jo også amerikanske atomvåben, der er franske atomvåben, der er engelske atomvåben, selv om regeringen kvier sig ved at nævne dem, når vi har debatterne. Det er jo to blokke, der står over for hinanden, og man kan altså ikke helt se bort fra disse ting.

Udenrigsministeren sagde også i sit første indlæg, at han og regeringen loyalt og aktivt ville arbejde for dagsordenerne både af 26.

maj og 3. november. Ja, han sagde endda, at regeringen vil gøre sit yderste for, at det ikke bliver nødvendigt at opstille de 572 raketter. Det er unægtelig i sidste øjeblik, for raketterne er som bekendt ved at blive operationsklargjort på de baser, hvor de skal stå. Så jeg synes virkelig, man har grund til at forvente sig meget af, hvad det er udenrigsministeren vil gøre. Det »yderste« vil regeringen gøre for, at det ikke bliver nødvendigt, som han siger.

Og så udtaler han i samme åndedrag til dagbladet Information i dag, at der vil være tale om en tom demonstration i NATO, hvis man vedtager en dagsorden her i folketinget, som indeholder en klar afstandtagen fra opstillingen af disse raketter. Så må udenrigsministeren have mig meget undskyldt, det er unægtelig svært at have nogen som helst tillid til; at udenrigsministeren vil gøre noget reelt for at forhindre, at disse atomraketter bliver opstillet.

Jeg synes egentlig, det er stærkt efter hele den debat, der har været om udenrigsministerens tidligere udtalelser én gang og derefter én gang til, at han så dagen før debatten i dag for tredje gang udtaler sig på en måde, som i hvert fald undergraver mulighederne for, at folketingsvedtagelser bliver taget alvorligt. Så kan ministeren sige: ja men han mente det ikke, det var ikke hans hensigt, og i virkeligheden har han den dybeste respekt for folketingsflertallet, og hvad ved jeg. Det skal vi høre noget om senere i dag, hvordan det egentlig forholder sig, men i hvert fald mener jeg, man må konstatere, at med udtalelser af den art undergraver ministeren i praksis mulighederne for, at det, der vedtages her i folketinget, faktisk kan blive taget alvorligt og faktisk kan indvirke på en konstruktiv måde på den debat, der foregår internationalt og jo altså også i et vist omfang i NATO.

Om dagsordenerne vil jeg sige: hr. Arentofts dagsorden stemmer vi imod. Jeg siger det for en ordens skyld, bl.a. for at sikre, at den ikke bliver sat til afstemning ud fra en forventning om, at vi skulle have nogen sympati for den. Det har vi på ingen måde. Jeg vil da gerne benytte lejligheden til at sige, da den nu drejer sig om loyaliteten over for NATO, at vi mener ikke, at der bør gives udtryk for nogen loyalitet over for NATO. Vi lægger ikke skjul på, at vi har som en del